

Barcelona 1 Març 1988.

A. S. Enric Vendrell.

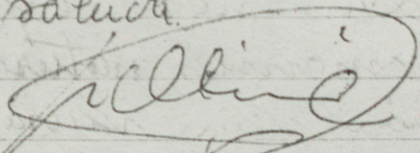
En primer lloc
de dir-li que tant jo com la meua esposa
desitgem que la seva mare es posi bé
de salut.

Tal com varem quedar per
telèfon, li enviem la poesia que
el seu pare va fer a la meua esposa
l'any 1917. quan ella tenia 10 anys.

L'origen de la poesia es la següent:
La meua esposa Caterina Arnigó
Començava, natural com jo de Capriol
abon ven vaura fins l'any 51 en que
ens traslladarem a Barcelona, tenia una
cosina a Ripolllet, que estudiava el
cant ~~cuon~~ el seu pare també l'estudiava
i es feren amics; la cosina que's deia
Eulòria Bigas. L'estiu del 17, vingué
a passar uns dies a Capriol, al seu
pare Enric Vendrell aleshores. O sapigué
y vingué a veure-la i sortiren a dar
una volta pel poble i se endugueren

com a companyia a la meua esposa
Caterina que allavors, com i dita abans
tenia 10 anys. i allà vora el riu
Llobregat es van asentar, i ràto
i allí vora l'aigua, segons pàrra la
meua esposa vasa el moment que el
seu pare va pensar lo que tenia d'escriure.
El cap duns cuants dies la meua esposa
la rebria la poesia.

Atentament el saluda.

Josep Olivé Amigó.

Una Tarde d'Estiu

A la nena Caterina

I

Quina tarde nina ensisera!

Quina tarde que vam passar!

No t'encordes d'aquella tarde

que a les tsetxeres varem anar?

No t'encordes d'aquella tarde

que tant vam correr y riurejar?

El sol daurava plans y montanyes,

L'espai alegre n'era tot blau,

Les orelles com embogides

frien i aje ciscant... ciscant!...

Entre les vinyes l'aueli alegre
tot batent d'ales; quin refilar!

I les flors per les Escletxes
tot imbrujant
al cel lliscaven
sa aroma suau!...

Un ramell fereu de flors boscanes
entre les coques saltant... saltant...
com dringues calbes
seguint Escletxes amunt... i avall...!

Quanta poesia oh, aquella tarda
vam respirar!...

Ho hi encantes quin tip de correr
i riallar!?

Per un camí tot drecat de canyes
 que l'ajut man les feya condinar,
 van deval·lar al riu cantant jocosos,
 cantant jocosos y riallejants!

El riu furios saltava la resaca
 enjogassat corrent escumejant,
 cantant, cantant la seva canço eterna
 que dia y nit rondina sens parar.

bon que potser no la vares entendre
 la suau canço qu'el riu llença a l'espai,
 jo que la vaig entendre tota tota
 si escoltar vós he la podria cantar!

Sents la canço?... Escolta basterina!
 Sents la canço com munta espais cella:

Canço

« Adusiän, montanyes ensieras,
« qui vòtres fronts s'enfonzen al cel blau,
« adusiän hermoses torrenteres,
« cascata adieu ... per sempre adusiän!

—
« Adieu, adieu, cressiosa que ab los braços
« volcas lo meu pas aquí aturar,
« adieu, adieu! son devils los teus llagos
« per lligar à qui fisa per ser mar!

—
« Adusiän hermedas y riberes
« enjorades de conto de llum y flors,
« adusiän pinjans y cadeneres
« que al dematí cantavan conto d'amors!

« Adensiân cîntînt agres de la serra

« may mes no us sentire,

« adensiân, que aquesta terrosa terra „

« may mes repitjare!

—

« Adensiân, ob marje que m servireu

« en mon raniatge joll, per begolarm-

« adensiân, ob canyes que m seduireu

« al vostre suau cantar!

« Adensiân! Maynada ja m'espera.

« Tota plena de llum d'escuma y or

« revolcant se per la platja riellera

« tot oferintare sempiterna amor! „

—

Has sentit la canço'nina ensisera!

la canço'n dolga y enau
qu'el air corrent avall cantava
aquella hermosa tarda cap al Tart!....

Emilio Vendrell Blass

Barcelona. 9 Juliol 1917